

Højredrejningen, som vil komme i kølvandet på et eventuelt ja, vil styrke de to partier i Folketingssalen og sandsynligvis medføre, at regeringen i mindre omfang vil se til venstre side i salen. Det vil medføre en almindelig svækkelse også af Socialdemokratiet i samfundet i forhold til Venstre og De Konservative.

Derfor kan det jo i virkeligheden godt give anledning til undren, at Socialdemokratiets ledelse er så fantastisk begejstret for dette euro-projekt, men det kan selvfølgelig skyldes, at der i Socialdemokratiets ledelse måske er ved at ske en ændring, således at Socialdemokratiet er på vej væk fra at være et socialdemokrati og så i højere grad er gået ind i den forandringsproces, som i Storbritannien kaldes New Labour, Tony Blairs model, som handler om privatisering og udlicitering, skattesænkninger, borgerlig politik kort sagt, og som også er dominerende i det tyske socialdemokrati under ledelse af Gerhard Schröder. Det er en regering, som lige har gennemført massive skattenedsættelser, først og fremmest til erhvervslivet, og dermed skabt underskud på Tysklands budget, et underskud, som selvfølgelig vil lægge et pres på at få de sociale udgifter ned i Tyskland, skabe øget udlicitering, øget privatisering osv. helt i overensstemmelse med de såkaldte beskæftigelsesretningslinjer, som EU's statsministre med den danske statsministers godkendelse vedtog i Lissabon i foråret, og hvor der også lægges op til skattenedsættelser og pres på de arbejdsløse, forringede dagpengeregler osv. osv.

Jeg er bange for, at det socialdemokratiske euro-ja er udtryk for, at det, vi ser her i Danmark, er den samme forvandling: væk fra de socialistiske og demokratiske værdier, som dog trods alt prægede den socialdemokratiske bevægelse i dens ungdom og over i denne New Labour-model, denne Gerhard Schröder-model, som altså jo i virkeligheden ender hos hr. Anders Fogh Rasmussen.

Derfor kan jeg godt forstå, at hr. Anders Fogh Rasmussen ser så glad og veltilfreds ud. Det vil han nu næppe have grundlag for den 28. september, da der jo trods alt er pæne udsigter til, at det bliver et nej. Men jeg forstår godt, at hr. Anders Fogh Rasmussen kunne glæde sig, hvis det blev et ja, for det ville jo være et udtryk for, at man så havde traktatfæstet, også med virkning for Danmark, den nyliberale politik, som vi ser med den tyske skattereform og Tony Blairs privatiseringsreformer i England.

Derfor er euroafstemningen en simpel kamp mellem højre og venstre. Ligger man til højre, ja, så forstår jeg da glimrende, at man stemmer ja til euroen; det er da klart i det politiske højres interesse. Men banker hjertet til venstre, går man ind for velfærd, går man ind for at kunne bevare et velfærdssamfund, hvor vi over skatterne betaler for de offentlige ydelser i fællesskab og har en solidaritet med dem, som er svagest i vores samfund, så er der ingen anden udvej end at stemme nej, for nej ligger til venstre; det kan der ikke herske nogen tvivl om.

Jeg har oplevet – og det vil jeg gerne spørge statsministeren om, men nu ved jeg ikke, om han i øjeblikket er til stede – at der er en vis forvirring i regeringens meldinger. Forleden var Socialdemokratiets formand og statsministeren ude i Aktuelt med en vældig offensiv om, at nu skulle EU have stigende indflydelse i Verdenshandelsorganisationen, WTO, nu skulle der være mere union, nu skulle der virkelig være en reformpolitik.

Man plejer at høre en anden linje, man plejer at høre den linje, at nu skal der ikke være mere union, og hvis vi bare stemmer ja, så bliver der ikke mere union. Men jeg kunne godt tænke mig lige at få besvaret spørgsmålet om, hvad det egentlig er for en linje, Socialdemokratiet lægger frem, om det er den ene eller den anden. Det virker, som om man er en lille smule rundt på gulvet.

Et af de temaer, som har været dominerende i debatten fra jasiiden, har været påstanden om, at man skulle ind ved det her berømte bord for at få indflydelse. Vi har jo i Europaudvalget undervejs stillet spørgsmål til ministrene for at finde ud af, hvad det var for en indflydelse, hvad den egentlig går ud på, og hvad man skulle bruge den til. Vi har jo så fundet ud af i et svar, som vi har modtaget fra nationalbankdirektøren, at euroen altså er sådan indrettet, at folkevalgte ingen indflydelse har på pengepolitikken. Pengepolitikken afgøres suverænt af direktørerne i Centralbanken i Frankfurt.

Der er altså ikke tale om, at vi kommer ind – og med vi mener jeg Folketingets medlemmer, befolkningen, regeringen, demokratisk valgte mennesker – og får nogen indflydelse, for det fremgår udtrykkeligt af traktaten, at regeringen og Folketing ikke må give instruktioner til den danske nationalbankdirektør, hvis hun kommer til at sidde i Centralbanken. Vi kan ikke engang få at vide, hvordan hun har stemt i Central-